

ילבש שחורים ויתעטף שחורים

הרב ארי דוד קאהן

1. תלמוד בבלי מסכת מועד קטן דף יז עמוד א

דעבד רבי אלעאי, דתניא, רבי אלעאי אומר, אם רואה אדם שיצרו מתגבר עליו, ילך למקום שאין מכירין אותו, וילבש שחורים, ויתעטף שחורים, ויעשה מה שלבו חפץ, ואל יחלל שם שמים בפרהסיא.

2. תלמוד בבלי מסכת קידושין דף מ עמוד א

עולא אמר, כדרב הונא, דאמר רב הונא, כיון שעבר אדם עברה ושנה בה, התרה לו. "התרה לו" סלקא דעתך? אלא נעשית לו כהיתר. אמר רבי אבהו משום רבי חנינא, נוח לו לאדם שיצטרע עברה בסתר ואל יתחלל שם שמים בפרהסיא, שנאמר, (שם כ) "ואתם בית ישראל, כה אמר ה' אלהים, איש גלוליו לכו עבדו, [ואחר] אם אינכם שמעים אלי ואת שם קדשי לא תחללו". אמר רבי אלעאי הזקן, אם רואה אדם שיצרו מתגבר עליו, ילך למקום שאין מכירין אותו, וילבש שחורים, ויתכסה שחורים, ויעשה כמו שלבו חפץ, ואל יחלל שם שמים בפרהסיא. איני? והתניא, כל שלא חס על כבוד קונו, ראוי לו שלא בא לעולם, מה היא? ... רב יוסף אומר, זה העובר עברה בסתר. לא קשיא, הא - דמצי כיון ליצריה, והא - דלא מצי כיון ליצריה]:

3. רש"י מסכת מועד קטן דף יז עמוד א

מה שלבו חפץ - עבירה, והואיל ואין מכירין אותו שם - ליכא חלול השם, ואמר לן רבי משום רב האי גאון: ויעשה מה שלבו חפץ - רוצה לומר: דודאי כיון שלבוש שחורים וכו' - אני ערב בדבר שאינו חפץ מכאן ואילך בעבירה.

4. רש"י מסכת חגיגה דף טז עמוד א

למקום שאין מכירין אותו - אין דעתו גסה עליו, ושמא יקל כח יצרו, וגם אם יחטא - אין אדם נותן לב, לפי שאינו חשוב בעיניהם, וכן בלבוש שחורים.

5. רש"י מסכת קידושין דף מ עמוד א

ילבש שחורים - שלא יראה עצמו בכבודו אולי ירד לבבו בכך וגם אם יחטא אין אדם נותן לב לפי שאינו חשוב בעיניהם לכן ילבש שחורים.

6. תוספות מסכת מועד קטן דף יז עמוד א

אם רואה אדם שיצרו מתגבר עליו - וכתב ר"ח חס ושלום לא הותר לו לעשות עבירה אלא ע"י כך יכנע לבו בפ"ק דקדושין (דף מ. ושם) פירשתי.

7. תוספות מסכת קידושין דף מ עמוד א

ויעשה מה שלבו חפץ - פי' ר"ח ח"ו שהותר לו לעבור עבירה אלא כך אמר ר' אלעאי גיעת דרכים והאכסנאות ולבישת שחורים משברים יצר הרע ומונעים אדם מן העבירה.

8. חידושי הריטב"א מסכת קידושין דף מ עמוד א

ויעשה מה שלבו חפץ. פי' בצינעא ואל יחלל שם שמים בפרהסיא במקומות שמכירין אותו שהוא נכבד והוי חלול השם, הלכך עדיף ליה כיון דלא מצי כאיף ליצריה כדמפרש ואזיל, ובירושלמי מפרש ויעשה מלשון ועסותם רשעים (מלאכי ג' כ"א), ולא משמע הכי בגמרא דילן כדמוכח הכא.

9. מלאכי פרק ג פסוק כא

ועסותם רשעים כ"ה'ו' אפר תחת כפות רגליכם ביום אשר אני עשה אמר ה' צבאות: פ רש"י מלאכי פרק ג פסוק כא (כא) ועסותם - וכבשתם לשון מיעוד ...

10. פסקי ריא"ז מסכת מועד קטן פרק ג - ואלו מגלחין

כט. אם רואה אדם שיצרו מתגבר עליו, ילך למקום שאין מכירין אותו וילבש שחורים וי[ת]כסה שחורים ויעשה מה שלבו חפץ ואל יחלל שם שמים בפרהסיא, והואיל ומכניע עצמו כל כך בידוע שאין לבו חפץ לחטוא, וכבר ביארנו זה בקידושין בסוף פרק ראשון.

11. בית הבחירה למאירי מסכת קידושין דף מ עמוד א

לעולם יזהר אדם מחלול השם כגון לומד תורה שבא לעבור עבירה בפרהסיא וצריך להזהר מזה יתר על כל עבירות דרך הערה אמרו נוח לו לאדם שיעבור עבירה בסתר ואל יחלל שם שמים בפרהסיא ואף על פי שאמרו העובר עבירה בסתר כאלו דוחק רגלי שכינה כלומר שמסלק השגחת השם משם ועושהו כלא יודע ועליו אמרו שלא חס על כבוד קונו ענינו כשהוא יכול לכופ את יצרו והוא סמוך בעשיית העבירה למה שאין הבריות יודעות בה אבל כל שאינו יכול לכופ את יצרו נוח לו שיעשה בסתר ואל יחלל שם שמים בפרהסיא והוא שאמרו אם רואה אדם שיצרו מתגבר עליו ילך למקום שאין מכירין אותו וילבש שחורים ויתכסה שחורים אחר שהוא במקום שאינו מקפיד על כבוד עצמו ושמא אז יכנע לבבו ואם לא יכנע בכך יעשה מה שלבו חפץ בדברים שאין בהם איסור אלא שהם מכוערים ואחר שאינו מקפיד על כבוד עצמו ויחליט עצמו לדברים המותרים אין יצרו מתגבר לאסורים ואין כאן חלול השם אחר שאין מכירין אותו וכמה פריצי איכא בשוקא

12. בית הבחירה למאירי מסכת מועד קטן דף יז עמוד א

כל שאדם רואה את יצרו מתגבר עליו יכופנו בכל יכלתו כמו שביארנו בהרבה מקומות ואם אינו יכול לשלוט ביצרו ילך למקום שאין מכירין אותו וילבש שחורים ויתכסה שחורים כדי שיתעורר לדאגה וכשיראה בעצמו שבידו לעשות כל מה שלבו חפץ שמא תפרח תאותו ואף אם עמדה בעיניה יעשה ויעשה ואל יחלל שם שמים בפרהסיא :

13. תוספות הרא"ש מסכת מועד קטן דף יז עמוד א

דהוה סנו שומעניה. פרי"ח שהיה שם שמים מתחלל על ידו כגון הא דגרסינן בפי' יום הכפורים היכי דאמי מי שיש בידו חילול השם כל שחבריו מתביישין משמועתו היכי דאמי כגון דאמרי שרא ליה מריה לפלניא וכגון אלישע שהיה מתעסק בספרי מינין ושותה במיני זמר, וכל צורבא מרבנן דעביד הני עובדי מיתקרי סנו שומעניה. הי"ג ר"ח מאי סנו שומעניה דעבד כר' אלעאי דתניא ר' אלעאי הזקן אומר אם רואה אדם שיצרו מתגבר עליו. פי' מבקש לשתות במיני זמר ולשמוח בשמחה המרגילה לידי עבירה, כגון זה ילך למקום שאין מכירין אותו וילבש שחורים ויתכסה שחורים ויעשה מה שלבו חפץ כגון אכילה ושתיה במיני זמר וכיוצא בהן, אבל דבר עבירה שיש בו דין אדם או דין שמים ואפי' חייבי לאוין וחייבי עשה וכ"ש למעלה שאיסורן איסור עולם חס ושלוש שהתיר ר' אלעאי אפי' בסתר, אלא כגון הדרך שפירשנו אמר הוא לעשות, ואפילו דברים הללו לא התירם לו אלא אמר כמשיא עצה לעשות כדי להבטיח את יצרו להשלים תאותו, וכיון שיראה עצמו לבוש שחורים ומתעטף שחורים משתבר יצרו ונמנע ואינו עושה, וזה צורבא מרבנן עבד כר' אלעאי ולבש שחורים ועטף שחורים ואחר כך חזר לשתות בכל מיני זמר כמו שהיה עושה ולפיכך שמתיה רב יהודה.

14. כלי יקר דברים פרשת כי תצא פרק כא פסוק יב

(יב) וגלחה את ראשה ועשתה את צפרניה וגו'. פירש הרמב"ן שהכל עניני אבילות המה ועיקר תחבולה זו כדי שיהיה הוא בבית אבל ויזכור ליצרו יום המיתה כענין שאמרו חז"ל (קידושין מ א) הרואה שיצרו מתגבר עליו ילבש שחורים ויתעטף שחורים וכו' ואולי אזיל יצרו על ידי זכירת האבילות. ואמר כאן שאם בכל אלה לא יוסר והוא עומד

בחשק תאוותו אז תבוא אליה ובעלתה והיתה לך לאשה, לך לבד היא נאותה ואתה נאה לה כי כמוה כמוך:

15. מהרש"א חידושי אגדות מסכת קידושין דף מ עמוד א

ויעשה כמו שלבו חפץ בתוס' פר"ח ח"ו שהותר לו לעבור כו' יגיעת דרכים והאכסנאות ולבישת שחורים כו' עכ"ל ובתוס' פרק אין דורשין דחו פירושו דלא משמע כן משמעתי' שם ובמ"ק אלא לגמרי משמע דמוטב לו לאדם שיעשה חפצו בסתר כו' עכ"ל ונראה לקיים פירושו דודאי לפירושו נמי קאמר דאם לא מצי כייף יצריה דמוטב לו לאדם שיעשה בסתר אבל הא דלבישת שחורים ויכסה שחורים ע"כ אינו אלא משום דלכוף יצרו בדבר המשברו ולא יחטא כלל וכן נראה מפרש"י מיהו מה שפירש דיגיעת דרכים ואכסנאות משברים יצה"ר לא אצטריך לפרש דיעשה משום שבירת רוח אלא דאם לא מצי משברו בלבישת וכיסוי שחורים צריך לילך למקום שאין מכירין אותו כדי שיעבור בסתר ולא בפרהסיא ודו"ק:

16. תלמוד בבלי מסכת יומא דף סז עמוד א

גמרא. תנו רבנן: עשר סוכות ושנים עשר מילין היו, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר: תשע סוכות ועשרה מילין. רבי יוסי אומר: חמש סוכות ועשרה מילין היו, וכולן על ידי עירוב. אמר רבי יוסי: סח לי אלעזר בני: אם על ידי עירוב - יכולני לעשות אפילו שתי סוכות ועשרה מילין. כמאן אזלא הא דתניא חוץ מאחרון שבהן שלא הגיע עמו לצוק אלא עומד מרחוק ורואה את מעשיו? - כמאן - כרבי מאיר. על כל סוכה וסוכה אומרים לו הרי מזון והרי מים. תנא: מעולם לא הוצרך אדם לכך, אלא שאינו דומה מי שיש לו פת בסלו למי שאין לו פת בסלו.

17. ספר צדקת הצדיק - אות מג

מג) פעמים יש אדם עומד בניסיון גדול כל כך עד שאי אפשר לו שלא יחטא כדרך שאמרו (ברכות ל"ב.) מה יעשה הבן וכו' ובההוא הוא נחשב אונס גמור דרחמנא פטריה. וגם בהסתת היצר בתוקף עצום שאי אפשר לנצחו שייך אונס [ואם ה' יתברך הסיב את לבו הרי אין חטא זה חטא כלל רק שרצון ה' יתברך היה כן] ועיין מה שאמרו (כתובות נ"א ע"ב) גבי תחילתו באונס אפילו צווחת לבסוף שאלמלא מניחה היא שוכרתו מותרת לבעלה, מאי טעמא יצר אלבשה הרי דזה מיחשב אונס גמור אף על פי שהוא מרצונה מכל מקום יצר גדול כזה אי אפשר באדם לכופו והוא אונס גמור ואין בזה עונש אף דעשה איסור כיון דהיה אונס. אבל האדם עצמו אין יכול להעיד על עצמו בזה כי אולי עדיין היה לו כח לכוף היצר [וכמו ששמעתי בזה מענין זמרי שטעה בזה]:

18. ספר חסידים (מרגליות) סימן קעו

מעשה באחד ששאל מי שיצרו מתגבר עליו וירא פן יחטא לישיב עם אשת איש או עם אשתו נדה או שאר עריות האסורות לו אם יכול להוציא זרעו כדי שלא יחטא והשיב לו באותה שעה יש לו להוציא שאם א"א מוטב שיוציא ש"ז ואל יחטא באשה. אבל צריך כפרה ישיב בקרח בימי החורף או יתענה ארבעים יום בימי החמה.

19. בית שמואל סימן כג ס"ק א

א אסור להוציא ש"ז - כתב ח"מ בשם ספר החסידים אם מתירא שאל יכשל בא"א או בנדה ח"ו טוב לו להוציא זרע לבטלה רק יתענה מ' יום בימי הקיץ או ישיב בקור בימי החורף לפ"ז מ"ש בזוהר וכאן דעון מוציא ש"ז חמיר מכל עבירות לאו דוק:

20. תשובות והנהגות כרך א סימן תפז

שאלה: איש חי לפעמים בזנות ר"ל עם אשה ורצונה לטבול אם למונעה

האיש אינו יכול לגרש אשתו שמסרבת לקבל גט וחי עם אשה אחרת בזנות שיצרו תוקפו ומ"מ אין מוכנים לעבור על איסור נידה, והיא הולכת לטבול, ושאלו אם למנוע בעדה לטבול.

והנה עובדא ידענא שסיפר לי מו"ר הגר"מ שניידער זצ"ל שבעיר אחת בליטא התחילו לפרוץ ר"ל בזנות, והרב דרש עכ"פ לא לעבור על איסור נדה וילכו לטבול, ושוב הוכח שבוזה גרם ר"ל שעוד יותר התחילו לזנות מחמת הכשר דמקוה, ובעו"ה פשתה מגפה דזנות בעיר ר"ל. וכ"ה בתשובות הריב"ש סי' תכ"ה בשם הריב"ש שביטלו טבילת פנויות נידות כדי שלא יבואו להקל בהן.

וזה נכון אם הרב מייעץ ללכת למקוה, שבוזה אמרינן דאין לו להתערב ולייעץ, אבל כאן שהיא בעצמה הולכת לטבול, לדעתי אין חיוב על הרב לצוות במקוה שלא יתנו לה ליכנס ולהאכיל לה בזה בידיים איסור נדה, ורק באופן שיש בזה צורך למיגדר מלתא ראוי למנוע בעדה הטבילה במקוה שלמיגדר מלתא שאני.

ומיהו הזהרתי ליזהר מאד מחילול השם, ועלולים לחשוב שהתרנו ח"ו הזנות גופא, ואין להקדש אלא מקומו ושעתו, ויפסוק כפי הצורך אף לרחקה, אם יעזור למיגדר מלתא, או לינצל מחילול השם.

אומר

פרק א

מעין

רלד

.21

סימן קעד

שאלה: אשה המשגיחה על טבילת הנשים במקוה שאלה, שבאה לטבול במקוה גרושה

שחיה עם גבר ללא נישואין, האם לאפשר לה את הדבר?

תשובה: להעלים עין.

סימן רב

שאלה: שאלו מארגון "ערכים" על זוגות שחיים ללא נישואין והם מתחזקים והולכים אך אינם מוכנים להינשא כדת משה וישראל מחמת לאיבוד הזכויות הניתנות ע"י הממשלה [לעידוד הרם התא המשפחתי] למשפחות חד הוריות. האם יש עניין ללמדם שלפחות ישמרו

טהרת המשפחה?

תשובה: לא מוכן להורות.

סימן קמא

נשאלתי מאיש ודמעותיו על לחיו שכחיות עם נשים נכריות פעם אשת איש ופעם פנוי, ומאחר שהורגל עמהם גם לאחר שנשא אשה נכשל עמהם וביותר כשאשתו היתה טמאה או אחר לידה, ועתה אין עתה אלא תשובה שב בכל לבבו ממה שעשה ועקר דירתו מאותו מקום שנכשל לסקום אחר לגמרי, — אך ורק כדי שלא יפגוש בהן — ובעוה"ת זה שנה ושנתיים שלא נכשל ומצא מנוחה מה, אבל נפשו לשאול הגיע מה יעשה על מה שעבר. שאלתי אם לא נכשל ח"ו עם ישראלית אשת איש או פנוי, וע"ז השכני עם אשת איש בודאי לא, כי למד בישיבה ויודע חומר האיסור מיתת חנק אבל אפשר שעם פנוי נכשל, אבל יותר קרוב שלא נכשל, כי גם ע"ז דקדק מאוד.

[השואל] כוונתו ולא בזה, שכאם בעצמו שאלני לפי חיוב שנים שאלה זו צאופן נסתר כינוי שאלני שהגם שכדבר חינו נוגע לו לעצמו, אבל יודע הוא שיש מתחצרו הכשלים באיסורי זיאה, ואין ציוד לעמות נגדם, והדעה חלוקה ביניהם, מה יחזר נרוט, לבעול נכרית פנוי או ישראלית, זה אומר צכס חכ אומר צכס, וזהוה הוא לדעה מה יאמר לכן, אמרתי לו צי חמכות צדנר, חדא, אם הדבר חינו נוגע לו לעצמו למח הוא צא לשאל צממס, יצא מי שנוגע לו ויאמר הוא: שכדבר חינו נוגע לו ושאל רק בצגיל חצרו. והחמית רבי, למח לי להשיב על שאלה לבורות אחכו איסור גדול ואיכו איסור קטן, צשלמח אם אחד צצר נכשל וזהוה לדעה אם נכשל צעציר צדול או קענכ, כדי לדעה חיוב חצוכה הוא מוכרח לקבל עליו חז שפיר חשיב, כדי לדעה חיך להחנכג צחצוכה, אבל לבורות להס איחכ איסור הוא יותר קל כדי שידעו חיוב עצירה לעצור, חלילה לי מלכות צגדר מסייע לעצרי עצירה. ע"ז חשיב לי שיש צין חצרו שחך עתכ גשלו נשים ונוליס צלמח לדעה עד כמח נחחיכו צנפפס].

השבת לו שהחטא בודאי הרבה יותר גדול למי שנכשל עם פנוי ישראלית, כי כולן בוכנינו נדות גמורות הן, שכבר ראו דם, ולענין נדה אין נפק"ט פנוי או אשת איש כמפורש בריב"ש הובא בבאה"ט (סוף סי' קפ"ג) ותשובתו

היו נאלצים בע"כ להתפטר ממשרתם. בנקודה זו הצליח להחליש כחו ונבורתו של אותו צדיק ד"ל. וכשראיתי שהבעל דבר הצליח דרכו ברגע האחרון, אזרתי כח וקחו ושאלתי בקול רם את הגאון זצ"ל: וכי יתכן דבר כזה, שהתבצע ישלוף כלי זין נגד הדין ויאמר: אם תפסקו כראון התובע אירה כחוד כנגדו. מה לי כלי זין מה לי נזמזמה, באמרם: שיתפסדו ממשרתם וכל קיום הבית-ספר בסכנה שמאליו מוכן, שהדין ירתע לאחור מזה הרבה יותר מהתבצעים ומכלי זין. אך יצא הרברים הללו מפי ומנהלי בית-הספר הגביעו עלי רוח סערה, ואחד מהם (שלישבו) אמר שאח"כ מתהפך לאחד מיקידי היתור קרובים) והציף עד כדי כך שדתי עלי דברים שמימי לא שמעתי למר על שום בר ישראל, אבל גם על זה בעוה"ת ארתי עח וגבורה ולא השבתי להם מאמתה. ולגודל תמיהת כולם התעמד הצדיק יסוד עולם מהר"א זצ"ל, כאש להבה בוערת, וצעק: גערעכט גערעכט — הער העברעציגער רב אין גערעכט, ורק אז נחה הסערה שאימה להפוך מקום הדין תורה לשהה-קרב. [כשספרתי דברים הללו לפני הגה"ק אדמו"ר מסאטמאר שליט"א השבתי: "ידעתי גם ידעתי שר' אהרן אין א אמתיג צהרליבער איד", ולהבחיליח הרהצה"ק מהר"י ארמ"ר מסקווירא וצוקלה"ה, כשתגדתי לפניו דברים הללו, השכניו גאזוי האבן אסיגעקוט די אמתיגע אלטע ליטווישע גדולים].

אחר הדין תורה שהצדיקני בכל טענותי, לחץ ידי לחיצה לכבית חמה בשתי ידיו הטוהרות שבערו כאש להבה, ועיניו התחזת מתנצנצות כאבן הברק. האמר לי: גערעכט גערעכט בהא גערעכט, ופטרני לשלוי, ובר צדיק לבורכה.

משה שמעון

תשי"ח, פה בארא פארק.

פירות הנזשרין לחלכה:

- (א) מקדש אשה בדבר ששה פרוטה רק מחמת מצוה אם מקודשת (א) — (ב) בדין שמה ששה פרוטה במדי (א) — (ג) די מינים אינו שיה פרוטה אם מקרי שלכם (ב) — (ד) כוזה מצה ואינו שיה פרוטה (שם) — (ה) פחות משה פרוטה מקרי שלכם כשאין רשות אחר מעורב בו (ג) — (ד) — (ו) פודה בכור בדבר ששה ה שקלים רק לו ולא לאחרים (ד) — (ו) דבר שנתעלה ע"י מצוה (ה) — (ז) אסור ללמוד חומש עבית בעברית במוט כשר (ו).

ועבר על נשג"ז (גדה, שפחה, גויה, זונה) גזירת חז"ל, ואפילו שהנכרית היתה אשת איש ויש רס"ל דאיכא בהו עשה דאורייתא, אבל בתולות ישראליות גדות דאורייתא ניתו ואיכא חיוב כרת, רחמנא שזיב לן מהאי עונשא, ואם ח"ו היתה הישראלית אשת איש אז איכא חיובא דאורייתא מיתת ב"ד חיוב חנק, שרק מיתה טמאקת עונו. השואל חודה ולא בוש שמחמת תשובתי זו שמר עצמו שלא יכשל עם ישראלית אפילו בתולה, אבל אפשר שקודם ששמע סמני הלכה זו נכשל בפניו ישראלית, כי הרבה מחבריו סברו, שגברית יורתו חמורה מישראלית.

[והודרה לי השאל שאלשך הכחתי לו השוכתי אז מהחלב נפעם הראשונה, סבר שמעם נכחא חרקה מפי, והכחתי לו שרתוק ממני מאוד דבר זה, רק הרגילתי בבוראך שנושית (פראקסיט) למדני להשיב לו כן, כי לדאבוני נזכרתי אני לומר ששאלתי כאלו וכו' ולייב צאין לפני זא"ז, ובוש אני אפילו לשמע והשאל שאל נשאת ופט כאלו לא היה שום מגרשת בדבר, כאלו בענין הוא דבר רגיל ויוס-יומי (אלעטעג-לעכע-זאך). ורק מחנה או שליט או אפילו לא רביע מהשאלתי כגון אלו אני מעלה על הכתב, כי נוטה חכמה פני ועיני זנגין דמשה נעה השאלה או אח"כ על שפלות הדור שכל כך גפלו אחורנית לא עבר מעלה ולא נאחז מעלות אלא עד אין שיעור. שאלתי אחרות הגדתי להצירי וכמעט שלא ראו להאמין שאפשר שישאלו שאלה כאלו, על אלו שמחלה נפלו לשאל החתי וחיו חיי הפקד — חיי "היפפי" ר"ל ושוב חזרו בתשובה וצאים ושואלים על עגרים — שטעו בדיחתם מעורפים ומעושעשים בחור, "היפפי", אין אני מתפלל, ולפעמים אני נוהן שנה וכו' להשם שאלו חוזרים בתשובה שלמה ונוקבלים על עמנן לדקדק במלוא עבדו"ע, ולרוב אלו ה"היפפי" הם "היפפים", היינו שהוא וגם הוא היו "היפפים" ועברו על איסורי עריות יום יום, עם כל קרוב זר ורחוק ולגסוף שניהם חזרו בתשובה, ואפילו אירע פעם שאילו ה"היפפים" החוזרים בתשובה לא הניחו אותי עד שאחזק להם כתובתם שכהז להם ראשי שגם הוא "היפפי". אבל מה שאני בן מתפלל הוא, על אלו החיים בתוכו ולפעמים כבורים אלו שהם רק קלים קלה או רק שאינם "חסידים" וצאמה כמעט ילאו מן המחנה.

ועל כל המכשולים הללו טעק אני ככרוכיא על "הראשונים" האחרים שחוק עמיה שנותנים יד

לפושעים נער נלע כסף, הכהנס יכלה וחס לא יפלו לירלאון עולם ימ"ש טר"י, ומעיד אני על עממי שמים ולרך שרונס ככולס מאלט, "הראשונים" חסור לעמד דר' אשה שלכם והעונ שזכרם שחטפו של עמלק ואסור להשתדך עמהם כי נגם ונחס הם בני נדב ומלאים נדעוה נפסדות רקעים משפנים רכבון של מת, וכל חיוחס איש אלא חיי צממות, כי הכינ תמרטו מהם ומכמונס].

א) אהור שהציע השבתי לו כל הגיל, הוסיף לשאול זהא בעצמו וכן הרבה מחבריו שידעו במקצת חומר ואיסור, רק לא עצרו חיל וכן לעמוד נגד היצירה, כי אלו הנשים שנכשלו בהן היו ממש מוסקרות לקח, הן באו בעצמן לחבוען לדבר עכירה, ונשו כל טצדקי לגרות הדוב — היצירה, אולם מאחר שהמופקדות הללו התנו שלא יבעלו אותן מבלי אמצעי מניעת הריון — היינו "גומי" המיוחד לצורך עתברי עבירה, אולי אין עונם גדול חמור כ"כ, כי תכנתת הגומי הוא להפסיק בשעת השמיש בין אברו למקום השמיש שלה.

השבתי לו שלדינא דעריות אין נפק"מ אם בוועל בלבישת "גומי" או לא ובאשתו כשהיא סתורה אסור באיסור גמור לבעול בלבישת גומי הזה משום מוציא זרע לבטלה ר"ל, אפילו במקום סכנה לא התירו (עיין מהרש"ם, תשו' דהב ימשרים, ובתשו' אהיעור אינו אוסר כ"כ, אבל כבר רבו עליו חבריו ואסרו הדבר, ועיין בתשו' שבט סופר, והדברים מפורסמים נער יכתבם) ואם בא על אשתו כשהיא גדה בלבישת גומי הוי כבוועל גדה לכל דבר ואין לבישת הגומי משנה כלום לדינא, חייב כרת מן התורה ר"ל ז"י, ואם נאשה שמת רבר מניעה לעומק פתחה קודם השמיש הנקרא בלשון המדינה "דיפרעים" הסוגר כל דוחב המקום שלא יגיע תורע עד הרחם, הוי בכלל מוציא זרע לבטלה כאלו היה הוא לובש "גומי" הגיל, כי דין "הדיפרעים" הוא כאלו היתה שמה לאותו מקום מוד ומשמש על עצים ואבנים, שאין להתיר בימי מדרתה שלא במקום סכנה.

ב) לכאורה יש ראייה לחסור ולחייב ע"י "גומי" מירושלמי (יבמות פ"א הל"א) דר' יוחי בן חלפתא ייבם אשה אחיו דרך סדין, וכי ע"ז על גליון בירושלמי נזכרוי ליון ירושלים, ח"ל: ובתשובה כתבתי דמזה ראייה למה שגשאלתי מק"ק כריגל זה רצוה צבנים לענין ציאות אסורות חייבי לאוין וחייבי כריתות אי גם כשנועל דרך מלגז שצר והארכתי צוה צבנים ראוות בתשיבה, ע"ל. אבל צאמה און